

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného JUDr. Ing. Adamem Černým, advokátem se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, čj. CPR-15833/ČJ-2013-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2014, čj. 1 A 25/2014 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Adamu Černému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, vydala dne 26. 10. 2013 rozhodnutí čj. KRPA-329506-24/ČJ-2013-000022, kterým žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek této doby stanovila od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci stanovila dobu k vycestování v délce 10 dnů

od nabytí právní moci rozhodnutí. Uvedla, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

[2] Důvodem správního vyhoštění bylo to, že žalobce pobýval od 27. 3. 2013 do 2. 9. 2013 na území České republiky bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Ministerstvo vnitra totiž vydalo dne 9. 1. 2013 usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Usnesení nabylo právní moci dne 26. 3. 2013.

[3] Žalovaná dne 7. 4. 2014 rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zabývala se otázkou, zda bylo rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 9. 1. 2013 žalobci řádně doručeno. Zhodnotila, že žalobce neprokázal, že by v řízení před Ministerstvem vnitra byl zastoupen zmocněncem, Ministerstvo vnitra při doručování usnesení postupovalo v souladu se zákonem (doručení veřejnou vyhláškou), a proto byly závěry správního orgánu prvního stupně o neoprávněném pobytu žalobce správné. Správní orgán prvního stupně měl k dispozici pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení. Podnět k přezkumnému řízení a odvolání proti usnesení o zastavení řízení podal žalobce k poštovní přepravě až dne 30. 1. 2014. Žalovaná přitom odvolání či přezkum usnesení o zastavení řízení nepovažovala za předběžné otázky, pouze uvedla, že v těchto řízeních příslušný správní orgán dosud nerozhodl.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Zdůraznil, že v předložené věci nemůže přezkoumávat řízení ani rozhodnutí ve věci povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud by však rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení nenabylo právní moci, neobstálo by tvrzení žalované a správního orgánu prvního stupně o neoprávněném pobytu žalobce. Žalovaná se tedy správně otázkou doručení rozhodnutí Ministerstva vnitra zabývala. Městský soud souhlasil s jejím názorem, že žalobce neprokázal, že by v řízení před Ministerstvem vnitra byl zastoupen zmocněncem. Nadto žalobce v odvolání a podnětu k přezkumu proti usnesení Ministerstva vnitra nenamítal, že byl zastoupen zmocněncem a že tedy mělo být doručováno zmocněnci. To dle městského soudu v kombinaci s nedoložením žádného důkazu vyvolává pochybnosti o pravdivosti výroků žalobce. Přitom nelze po žalované ani po správním orgánu prvního stupně požadovat, aby vyčkávaly rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu usnesení Ministerstva vnitra, obzvláště za situace, kdy usnesení Ministerstva vnitra již nabylo právní moci. Pokud by došlo ke zrušení usnesení Ministerstva vnitra, bylo by to důvodem pro obnovu řízení o správním vyhoštění dle § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítal, že nebyla správně posouzena právní otázka doručování a vyřešení předběžné otázky a zároveň byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Městský soud *[pozn. soudu: ustanovený zástupce stěžovatele uvedl „žalovaný“]* se nevypořádal se žalobními námitkami ohledně doručování, proto je rozsudek i nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatel zdůrazňoval, že v řízení před Ministerstvem vnitra byl zastoupen zástupkyní, které mělo ministerstvo doručovat. Namísto toho doručovalo veřejnou vyhláškou stěžovateli, který se tehdy nenacházel na území České republiky. Proto není pravdou, že by se stěžovatel

od 27. 3. 2013 nacházel na území České republiky nelegálně. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal stěžovatel včas a usnesení o zastavení řízení mu nebylo nikdy doručeno. Ministerstvo vnitra tak porušilo § 20 a násl. spr. ř. (ustanovení o doručování), a správní orgán prvního stupně ani žalovaná neudělaly nic pro ověření řádného doručení písemnosti, na níž závisí platnost pobytového oprávnění stěžovatele. Žalovaná se nezabývala námitkami proti způsobu doručení usnesení Ministerstva vnitra.

[8] Stěžovatel nadto podal proti usnesení o zastavení řízení Ministerstvem vnitra odvolání a podnět k přezkoumání. Dle jeho názoru je odvolací řízení a přezkumné řízení v dané věci předběžnou otázkou a žalovaná to měla zohlednit. K tomu poukázal na rozhodnutí žalované v obdobné věci jiného cizince, kterým rušila rozhodnutí o správním vyhoštění, i rozhodnutí různých správních orgánů prvního stupně, které řízení o správním vyhoštění přerušovaly či zastavovaly. Podle § 2 odst. 4 spr. ř. je správní orgán povinen dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Dále byl v řízení porušen § 2 odst. 1 a § 3 spr. ř. Také nebyla věc posouzena správně z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců (přiměřenost dopadů rozhodnutí).

[9] V odvolacím ani přezkumném řízení ve věci stěžovatele dosud nebylo rozhodnuto. Rozhodnutí o zastavení řízení tedy nenabýlo právní moci. Proto městský soud [*pozn. soudu: ustanovený zástupce stěžovatele uvedl „žalovaný“*] nesprávně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 5/2012 - 22, v němž bylo rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu již v právní moci.

[10] Stěžovatel rovněž uvedl, že „rozhodnutí o zastavení řízení“ zasahuje podstatným způsobem do jeho soukromého a rodinného života.

IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

a) K tvrzeným vadám řízení a k nepřezkoumatelnosti rozsudku

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval možnou vadou řízení, která měla spočívat v porušení zákona při zjišťování skutkové podstaty, a nepřezkoumatelností rozsudku, a to jak z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), tak i k námitkám stěžovatele. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek v celém rozsahu nepřezkoumatelným nebo by shledal nedostatky ve zjištění skutkové podstaty, nemohl by posuzovat další kasační námitky stěžovatele. Obě námitky se přitom vztahují k tomu, jak žalovaná posoudila doručení usnesení o zastavení řízení Ministerstvem vnitra stěžovateli a podání odvolání a podnět k přezkumnému řízení proti usnesení Ministerstva vnitra.

[15] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že správní orgán prvního stupně si od Ministerstva vnitra nechal zaslat usnesení o zastavení řízení ve věci stěžovatele. Ministerstvo

vnitřně zaslalo usnesení ze dne 9. 1. 2013 s vyznačenou doložkou právní moci (26. 3. 2013), doručenkou s adresou stěžovatele a poznámkou adresát neznámý a veřejnou vyhláškou, kterou ministerstvo poté doručovalo stěžovateli podle § 25 spr. ř. Na veřejné vyhlášce je uvedeno datum vyvěšení 22. 2. 2013 a datum sejmutí z úřední desky 10. 3. 2013. Usnesení Ministerstva vnitra výslovně zmiňuje, jak už uvedla ve svém rozhodnutí i žalovaná, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal stěžovatel osobně, osobně převzal také výzvu k odstranění nedostatků žádosti a usnesení o přerušování řízení. Lhůtu k odstranění nedostatků žádosti ministerstvo stanovilo do 10. 4. 2012. Rozhodnutí ministerstva poté shrnuje, že stěžovatel ani po výzvě a v poskytnuté lhůtě neodstranil nedostatky žádosti, a proto ministerstvo zastavilo řízení o žádosti stěžovatele.

[16] Žalovaná si dále od stěžovatele vyžádala jeho odvolání a podnět k přezkumnému řízení proti usnesení Ministerstva vnitra. V žádném z těchto podání stěžovatel netvrdil, že měl zmocněnce a mělo být doručováno zmocněnci. Uvedl pouze, že na adrese, na niž mu bylo usnesení ministerstva zasláno, bydlel, avšak na Vánoce odjel na Ukrajinu a usnesení si proto nemohl vyvednout.

[17] Nejvyšší správní soud tato skutková zjištění správních orgánů považuje za dostatečná. Stěžovatel sám nijak nedoložil, že v řízení před Ministerstvem vnitra byl zastoupen zmocněncem či zmocněnkyní, nenavrl žádné konkrétní důkazy týkající se nedoručení usnesení ministerstva, např. plnou moc udělenou zmocněnkyní pro řízení před Ministerstvem vnitra, případně její čestné prohlášení nebo svědeckou výpověď. Netvrdil ani to, že by plná moc byla založena ve správním spise Ministerstva vnitra. Správní orgány se tedy ve svých rozhodnutích opíraly o zjištění, která vyplývala ze správního spisu, jak je popsán výše. Stěžovatel přitom tato zjištění nevyvrátil ani v řízení před městským soudem.

[18] Městský soud se otázkou doručování zabýval na str. 3–4 svého rozsudku. Uvedl mimo jiné, že stěžovatel své tvrzení o zastoupení v řízení před Ministerstvem vnitra neprokázal. Zdůraznil, že stěžovatel zastoupení zmocněnkyní netvrdil v odvolání ani podnětu k přezkoumání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, což zpochybnilo věrohodnost tvrzení stěžovatele. Odůvodnění rozhodnutí žalované městský soud shledal dostatečným a přesvědčivým. Městský soud tedy námitku stěžovatele vypořádal a závěry městského soudu jsou z odůvodnění rozsudku zřejmé.

[19] Námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku i nedostatků skutkových zjištění jsou tedy nedůvodné.

b) K tvrzené nezákonnosti rozsudku

[20] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

[21] Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 4 As 5/2012 – 22 uvedl, že v řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých

správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[22] Na toto rozhodnutí poukazoval i městský soud ve svém rozsudku. V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud již také vyslovil, že tento závěr platí i tehdy, pokud se do doby zahájení řízení o správním vyhoštění cizinec fakticky nedozvěděl o výsledku řízení o povolení k dlouhodobému pobytu, a pobýval tak na území České republiky neoprávněně bez vlastního vědomí (rozsudek čj. 8 As 118/2012 - 45). Nadto lze uvedené závěry přiměřeně vztáhnout nejen na správní vyhoštění v důsledku zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, ale i v důsledku zastavení řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. (rozsudek čj. 3 Azs 10/2014 - 43), tedy i na právě předloženou věc.

[23] Přitom pokud by rozhodnutí Ministerstva vnitra nebylo stěžovateli doručeno, nenabyla by právní moci a stěžovateli by mohla svědčit fikce trvajících oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pak by nebyly naplněny podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o vyhoštění by bylo bez dalšího nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 283/2014 - 33).

[24] Postup městského soudu byl tedy správný, neboť se v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nezabýval postupem Ministerstva vnitra ani věcnou správností jeho usnesení, ale pouze vypořádáním námítky nedoručení usnesení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu o tom, že stěžovatel neprokázal, že byl v řízení před Ministerstvem vnitra zastoupen a nebylo mu tedy řádně doručeno, jak je popsáno výše při hodnocení skutečností zjištěných ze správního spisu.

[25] Stěžovatel přitom nemohl po správních orgánech vyžadovat, aby vyčkaly rozhodnutí o odvolání nebo vyřízení podnětu k přezkoumání usnesení Ministerstva vnitra, pokud správní orgány rozhodovaly v době, kdy již usnesení Ministerstva vnitra bylo pravomocné, dokonce několik měsíců. Správní orgány si navíc posoudily k námítce stěžovatele i otázku doručení tohoto usnesení, tedy i otázku, zda skutečně usnesení Ministerstva vnitra mohlo nabýt právní moci. Odvolání stěžovatele proti usnesení ministerstva se tedy správním orgánům, které si zhodnotily otázku nabytí právní moci tohoto usnesení, mohlo jevit jako opožděné. Stěžovatel ani nežádal o určení neplatnosti doručení usnesení Ministerstva vnitra postupem podle § 24 odst. 2 spr. ř. Současně platí, že na zahájení přezkumného řízení stěžovatel nemá právní nárok. Za těchto okolností správní orgán prvního stupně ani žalovaná neměly důvod vyčkávat rozhodnutí o odvolání stěžovatele proti usnesení ministerstva nebo rozhodnutí o přezkumu téhož usnesení.

[26] Ač se stěžovateli může zdát právní úprava zákona o pobytu cizinců příliš tvrdá, je nutné respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na své území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je pak dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, ať již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu nepodstatné a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva.

[27] Bylo především věcí stěžovatele, aby se zajímal o svůj pobytový status a nedopustil, aby bylo řízení o prodloužení jeho dlouhodobého pobytu zastaveno. Podal-li sám (včas) žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, musel si být vědom toho, že jeho další pobyt na území ČR závisí právě na výsledku tohoto řízení, čemuž měla odpovídat i jistá obezřetnost při vycestování mimo území ČR v době vyřizování této žádosti (stěžovatel tvrdí, že v době doručování pobýval na Ukrajině). Je možné poukázat i na to, že mezi uplynutím lhůty v řízení před Ministerstvem vnitra pro odstranění nedostatků žádosti stěžovatele a zastavením řízení ministerstvem uplynulo tři čtvrtě roku, stěžovatel měl tedy dost času pro napravení nedostatků své žádosti i pro zjišťování stavu řízení.

[28] Námitku zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatel nijak nekonkretizoval. Ve správním řízení vypověděl, že je svobodný, nemá v České republice žádné příbuzné ani osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost, s nimiž by sdílel společnou domácnost nebo kvůli nimž by ukončení pobytu na území České republiky bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené (protokol ze dne 2. 9. 2013). Tuto námitku tedy Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodnou.

[29] Stěžovatel nekonkretizoval ani námitku, že jeho věc nebyla správně posouzena z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. přiměřenosti dopadů rozhodnutí zejména z hlediska závažnosti nebo druhu protiprávního jednání cizince, délky pobytu cizince na území, jeho věku, zdravotního stavu, povahy a pevnosti rodinných vztahů, ekonomických poměrů, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzity vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. K obecné námitce stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud jen shrnuje, že uvedené skutečnosti správní orgány zjišťovaly. Stěžovatel sám uvedl, že má rodinu a byt na Ukrajině a není mu známa překážka nebo důvod znemožňující vycestování z území České republiky (protokol ze dne 2. 9. 2013). Správní orgán prvního stupně si rovněž vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele. Podle stanoviska je vycestování stěžovatele možné (stanovisko ze dne 3. 9. 2013). Ani tuto námitku stěžovatele proto Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodnou.

[30] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s hodnocením městského soudu. Dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným nebo nezákonným ani neshledal vadu řízení, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[33] Stěžovateli byl usnesením čj. 8 Azs 124/2014 - 34 ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Ing. Adam Černý. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[34] Ustanovený zástupce zaslal Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 12. 2014 spolu s doplněním kasační stížnosti i „*Návrh ustanoveného zástupce na přiznání odměny včetně náhrady hotových*

výdajů“. V něm odměnu včetně náhrady hotových výdajů vyčíslil na 15 407,32 Kč. Tato částka měla zahrnovat tři úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení včetně nahlížení do spisu Nejvyššího správního soudu, dále nahlížení do spisu Ministerstva vnitra a písemné podání - doplnění kasační stížnosti) a cestovní výdaje jeho koncipientky za cestu z Prahy do Brna a zpět za účelem nahlížení do spisu Nejvyššího správního soudu.

[35] Nejvyšší správní soud určil odměnu ustanoveného zástupce jako 3100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3400 Kč.

[36] Nejvyšší správní soud již v usnesení čj. 5 Azs 33/2008 - 40 vyslovil, že nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený zástupce prováděl na počátku zastupování v řízení o kasační stížnosti, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nikoli za samostatný úkon právní služby. V posuzované věci má Nejvyšší správní soud za to, že pod převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu spadalo nejen nahlížení do spisu Nejvyššího správního soudu, ale i nahlížení do spisu Ministerstva vnitra. Mimoto měl-li by být úkon učiněný zástupcem posouzen jako úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, za nějž náleží odměna, musel by zástupce prokázat skutečné provedení úkonu a dále jeho účel, cíl a příčinnou souvislost ve vztahu k hájení práv zastupovaného účastníka (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 11/2007 - 52). Ustanovený zástupce přitom nedoložil, že do spisu Ministerstva vnitra nahlížel, ani poznatky z tohoto spisu nijak nepromítl do doplnění kasační stížnosti; nepoukázal například na to, zda je ve spise Ministerstva vnitra založeno zmocnění pro doručování, které bylo v předložené věci sporné.

[37] Nejvyšší správní soud přitom ustanovenému zástupci odměnu za jím tvrzený úkon „*převzetí a příprava zastoupení*“, jehož součástí mělo být i dvojí nahlížení do spisu, vůbec nepřiznal. Advokátovi, ustanovenému účastníku řízení soudem, totiž náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu pouze tehdy, pokud po doručení usnesení soudu o ustanovení zástupcem se uskutečnila první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 722/2000 - 35, usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 143/2012 - 50 nebo usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 398/06). První poradu s klientem však ustanovený advokát nedoložil a nedoložil ani, že by klient byl v současnosti nekontaktní (ani to ze soudního spisu nevyplývá). Na rozdíl od § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu vyžaduje vedle převzetí a přípravy zastoupení především první poradu s klientem. Pokud se pak první porada s klientem neuskuteční, nelze odměnu za úkon advokátovi přiznat. Jak uvedl Ústavní soud, advokátní tarif v § 11 odst. 1 písm. b) „*jasně a kategoricky spojuje (ve smyslu podmiňuje, o čemž svědčí spojení 'včetně') první poradu s klientem s převzetím a přípravou zastoupení nebo obhajobou*“ (usnesení sp. zn. I. ÚS 398/06).

[38] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud odměnu za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu nepřiznal, nemohl přiznat ani náhradu cestovního s tímto úkonem spojenou (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 11/2007 - 52).

[39] Celková výše odměny zástupce stěžovatele tak činí 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. uvedená částka o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny a náhrady

hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Výše daně vypočtená podle § 37 a 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty činí 714 Kč. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. dubna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu